

- määrata Belgia Kuningriigile direktiivi 2011/98/EL ülevõtmise meetmetest teatamise kohustuse rikkumise eest ELTL artikli 260 lõike 3 alusel karistusmaks 70 828,80 eurot iga päeva kohta alates käesoleva kohtuotsuse kuulutamisest;
- mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi 2011/98/EL artikli 16 lõike 1 esimese lõigu kohaselt olid liikmesriigid kohustatud võtma direktiivi ülevõtmiseks vajalikud siseriiklikud meetmed hiljemalt 25. detsembril 2013. Kuna Belgia ei ole direktiivi täielikust ülevõtmisest teatanud, otsustas komisjon esitada hagi Euroopa Kohtule.

Komisjon teeb oma hagi ettepaneku määrata Belgia Kuningriigile päevane karistusmaks 70 828,80 eurot. Karistusmaks suuruse arvutamisel on arvesse võetud rikkumise raskust ja kestust ning hoiatavat mõju liikmesriigi maksevõimet arvestades.

(¹) ELT L 343, lk 1.

Euroopa Komisjoni 28. septembril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda) 19. juuli 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-752/14: Combaro SA versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-574/17 P)

(2017/C 382/43)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: A. Caeiros ja B.-R. Killmann)

Teine menetlusosaline: Combaro SA

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

1. tühistada Üldkohtu (teine koda) 19. juuli 2017. aasta otsus kohtuasjas T-752/14: Combaro SA versus Euroopa Komisjon;
2. jätta Combaro SA hagi põhjendamata tõttu rahuldamata;
3. mõista Combaro SA-lt välja mõlema kohtuastme kulud.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant järgmised väited:

1. Üldkohus kvalifitseeris õiguslikult valesti asjaolud seoses tolliseadustiku (¹) artikli 239 järgi eriolukorra esinemisega.

Üldkohus leidis, et komisjon on teinud vea, andes seejuures komisjonile ühelt poolt pädevuse, mida viimasel ei ole, pannes aga komisjonile teiselt poolt selliseid kohustusi, mis ei aita enam kuidagi asjaolusid selgitada. Komisjon ei ole aga vigu teinud, mistõttu ei ole tegemist eriolukorraga tolliseadustiku artikli 239 tähenduses.

2. Üldkohus on moonutanud tõendeid seoses eriolukorra esinemisega tolliseadustiku artikli 239 tähenduses.

Üldkohus tuvastas vastupidi menetluse toimikus sisalduvale, et asjassepuutuvatel liikumissertifikaatidel on R-i allkirjad ning et Läti ei ole esitanud Jelgava ja Bauska tolliasutustes kasutatavate originaaltemplite jäljendeid. Kui Üldkohus oleks tõendeid õigesti hinnanud, oleks ta pidanud jõudma järeldusele, et komisjon hindas piisavalt linase riide impordiga seotud asjaolusid ja sai õigesti lähtuda sellest, et tegemist ei ole eriolukorraga tolliseadustiku artikli 239 tähenduses.

3. Üldkohus tõlgendas ebaõigesti tolliseadustiku artiklit 239 seoses eriolukorra esinemisega.

Üldkohus jättis hindamata, millises seoses on komisjoni väidetav viga ja importija, kes kasutas valesid liikumissertifikaate, tegelikud huvid. Kuna ta seda ei teinud, kohaldas Üldkohus ebaõigesti tolliseadustiku artiklit 239, sest nendel asjaoludel on võrreldes importija huvidega kaalukamad liidu huvid, et järgitaks tolliseadustiku sätteid.

4. Üldkohus tõlgendas valesti tolliseadustiku artiklit 239 seoses Combaro SA ilmse hooletusega.

Üldkohus nõudis ebaõigesti, et komisjon tõendaks importija päritolunormide teadlikku rikkumist. Kui Üldkohus oleks tõendamiskoormist õigesti jaganud, oleks ta pidanud tunnistama, et piisab juba kahtlustest, mis oleksid pidanud õigustatult tekkima, et importija oleks kohustatud koguma vaidlusaluse tollivormistuse kohta vajalikku teavet ja täpsustusi, vähemalt talle eksportinud isikutelt.

(¹) Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määrus (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT 1992, L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/004, lk 307).